

extraordinaris per un import total de 30.435.217.623 pessetes, per atendre insuficiències de crèdit en els exercicis 1997 i 1998, per les subvencions que s'efectuen per cobrir les diferències de canvi de les divises obtingudes en préstecs concedits a les societats concessionàries d'autopistes de peatge, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 250, de 19 d'octubre de 1999, i en el suplement número 14 en llengua catalana, es fan les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 1166, primera columna, article 1, última línia, on diu: «... en l'exercici de 1998», ha de dir: «... en l'exercici de 1997.»

24003 *LLEI 47/1999, de 16 de desembre, per la qual es modifica l'article 5 de la Llei 25/1971, de 19 de juny, de protecció de les famílies nombroses.* («BOE» 301, de 17-12-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei 25/1971, de 19 de juny, de protecció de les famílies nombroses, reserva els beneficis que estableix a les persones que disposen d'un títol de família nombrosa. Una de les condicions per obtenir aquest títol és la residència al territori espanyol.

Tot i que els beneficis que estableix aquesta Llei s'entenen als ciutadans comunitaris residents al nostre país en aplicació del principi de no discriminació per raó de nacionalitat, que recullen diversos reglaments comunitaris relatius a la lliure circulació de treballadors de la Unió Europea, no passa el mateix amb els ciutadans comunitaris no residents al nostre país, encara que treballin dins les nostres fronteres.

Tant el Reglament (CEE) 1612/68, relatiu als treballadors per compte d'altri, com l'article 52 del Tractat CE, relatiu als autònoms, estableixen que els treballadors comunitaris tenen els mateixos avantatges socials que els treballadors nacionals.

En el mateix sentit s'ha pronunciat reiteradament la jurisprudència del Tribunal de Justícia comunitari, que ha dictaminat que la regla d'igualtat de tracte prohibeix no només les discriminacions ostensibles basades en la nacionalitat, sinó també totes les formes encobertes de discriminació que, per aplicació d'altres criteris de distinció, condueixen de fet al mateix resultat. És el cas del requisit de residència que compleixen més fàcilment els treballadors nacionals que els dels altres estats membres.

Per tant, es produeix, de fet, una incompatibilitat formal entre la normativa espanyola de protecció de les famílies nombroses i els diferents reglaments comunitaris que estableixen la igualtat de tracte, en relació amb els nacionals, pel que fa als avantatges socials que se'ls concedeix a ells i als membres de les seves famílies, cosa que fa necessària l'adequació de la normativa espanyola a les exigències legislatives i jurisprudencials comunitàries, incloses les derivades de la ratificació de l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu.

Article únic.

El paràgraf primer de l'article 5 de la Llei 25/1971, de 19 de juny, de protecció de les famílies nombroses, queda redactat en els termes següents:

«El cap de família ha de ser espanyol o nacional d'un Estat membre de la Unió Europea o d'algun dels altres estats que són part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu i tenir la residència en territori espanyol o exercir una activitat per compte propi o per compte d'altri a Espanya, encara que resideixi en un altre Estat membre de la Unió Europea o en algun dels altres estats que són part de l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu.

Pel que fa als fills, els és aplicable, en tot cas, el que preveu la condició segona de l'article 4.»

Disposició final primera.

El Govern, en el termini màxim de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, ha d'elaborar i aprovar un projecte de llei de modificació de la Llei 25/1971, de 19 de juny, de protecció de les famílies nombroses, el qual ha d'abordar amb profunditat una reforma de la Llei esmentada en què s'han de tenir en compte, en tot cas, les conclusions que es desprenen de l'informe elaborat per la Subcomissió creada al si de la Comissió de Política Social, amb l'objectiu d'estudiar la situació actual de la família a Espanya i conèixer i proposar actuacions al Govern, aprovades pel Ple del Congrés dels Diputats en la sessió de 13 de novembre de 1997.

Disposició final segona.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de desembre de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

24060 *REIAL DECRET LLEI 22/1999, de 17 de desembre, pel qual es concedeix un crèdit extraordinari per un import de 38.472.463.379 pessetes, per aplicar a pressupost les indemnitzacions satisfetes als afectats per la síndrome tòxica, i es complementa el Reial decret llei 18/1999, de concessió de crèdits extraordinaris i suplement de crèdit per atendre despeses d'inversió del Ministeri de Foment.* («BOE» 302, de 18-12-1999.)

El Reial decret llei 3/1999, de 26 de febrer, sobre pagament de les indemnitzacions derivades de la sentència de la Sala Segona del Tribunal Suprem de 26 de setembre de 1997, als afectats per la síndrome tòxica, estableix el procediment que cal seguir per efectuar el pagament de les indemnitzacions esmentades.

A aquests efectes, l'article 1 disposa que el pagament l'ha de fer la Direcció General del Tresor i Política Financera, mitjançant operacions de tresoreria, i aplicar-lo posteriorment a pressupost per l'import dels efectuat en l'exercici, llevat dels efectuats el mes de desembre, que s'han d'aplicar al pressupost de l'exercici immediatament següent.

Els pagaments efectuats, per aquest concepte, a 30 de novembre de 1999, pugen a 38.472.463.379 pessetes, l'aplicació a pressupost dels quals, que cal que es faci abans que finalitzi l'exercici, requereix l'existència prèvia de crèdit i, en conseqüència, l'aprovació del crèdit extraordinari corresponent atès que no hi ha dotacions per a aquesta finalitat en els pressupostos generals de l'Estat vigents.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta del vicepresident segon del Govern i ministre d'Economia i Hisenda, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 17 de desembre de 1999,

DISPOSO:

Article 1. *Concessió d'un crèdit extraordinari.*

Per aplicar a pressupostos els pagaments efectuats, fins al 30 de novembre de 1999, als afectats per la síndrome tòxica, es concedeix un crèdit extraordinari, per un import de 38.472.463.379 pessetes, al pressupost en vigor de la secció 31 «Despeses de diversos ministeris», servei 08 «Direcció General del Tresor i Política Financera», programa 633A «Imprevistos i funcions no classificades», capítol 4 «Transferències corrents», article 48 «A famílies i institucions sense finalitats de lucre», concepte 480 «Indemnitzacions als afectats per la síndrome tòxica, segons la sentència de la Sala Segona del Tribunal Suprem de 26 de setembre de 1997».

Article 2. *Finançament del crèdit extraordinari.*

El crèdit extraordinari, que es concedeix en l'article anterior, s'ha de finançar amb deute públic, de conformitat amb el que estableix l'article 101 del text refós de la Llei general pressupostària, aprovat pel Reial decret legislatiu 1091/1988, de 23 de setembre.

Disposició addicional única.

Als efectes del que disposa l'article 2 del Reial decret llei 18/1999, de 5 de novembre, pel qual es concedeixen crèdits extraordinaris i suplement de crèdit per un import total de 27.156.252.100 pessetes, per atendre obligacions derivades de despeses d'inversió del Ministeri de Foment, i s'adopten mesures urgents referents a la rebaixa de tarifes de les autopistes de peatge, i sense que això impliqui una modificació de la quantitat de 17.814.000.000 de pessetes en què es fixava l'import del suplement de crèdit, s'entenen compreses les expropiacions i els serveis afectats relatius a l'autovia Mataró-Granollers, accessos provisionals entre l'A-7 i el Centre Integrat de Mercaderies del Vallès, desdoblament de la B-143 i Pota Sud del cinturó de Barcelona.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 17 de desembre de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

MINISTERI DE L'INTERIOR

24067 REIAL DECRET 1907/1999, de 17 de desembre, pel qual es modifiquen els articles 6, 7, 17, 36, 58, 73, 74, 75, 76 i 79 del Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig. («BOE» 302, de 18-12-1999.)

1. El Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig, a l'apartat 3 de l'article 7 estableix, d'una banda, l'exigència d'una autorització, que l'annex III denomina autorització «BTP», per conduir els vehicles que s'indiquen en el precepte esmentat i, d'altra banda, que aquesta autorització no és necessària en determinades situacions, i dóna un tractament diferent segons que es tracti de vehicles prioritaris —que només la requereixen quan s'utilitzin per prestar un servei urgent— o de vehicles destinats al transport públic de viatgers (taxis), que la requereixen en tots els casos, cal equiparar aquest tractament; ja que no hi ha raons que justifiquin el contrari.

D'altra banda, si el permís de la classe C1 autoritza a conduir camions de fins a 7.500 quilograms de massa màxima autoritzada i el de la classe D1, autobusos de fins a 17 seients, inclòs el del conductor, no hi ha cap raó perquè no autoritzin també a conduir els vehicles que l'apartat 3 de l'article 7 esmenta, i més tenint en compte que aquesta autorització ha substituït el permís de la classe B-2, que el Codi de la circulació regula a l'article 262.I i II. Aquest permís es podia obtenir bé directament o bé com a concessió obligatòria en obtenir el permís de les classes C-1, C-2 o D. Atès el que s'ha exposat, s'estima que, d'una banda, s'ha d'afegir un nou paràgraf a l'apartat 2 de l'article 6 que estableixi que el permís de les classes C1 i D1 implica la concessió de l'autorització a què es refereix l'article 7.3 del Reglament, del qual cal fer una redacció nova per tal d'aconseguir la igualtat de tracte a què abans s'ha fet referència i, d'altra banda, cal modificar les normes concordants que contenen els apartats 2, 5 i 7 de l'article 58, suprimint la referència als titulars de permisos de les classes C1 i D1, per als quals no caldria l'autorització a què es refereix el apartat 3 de l'article 7.

2. El mateix Reglament, a l'article 17.3, regula la pròrroga de la vigència dels permisos i les llicències de conducció caducats, i admet la possibilitat de pròrroga amb dispensa de proves dins dels quatre anys següents a la data en què caduquin.

No obstant això, en aquest precepte no es té en compte el supòsit dels conductors que, han obtingut a Espanya un permís de conducció, i posteriorment adquireixen la residència normal en un país no comunitari o amb el qual Espanya no tingui subscrit un conveni de canvi, i en aquest país obtenen un altre permís; aquest últim permís té una validesa i una vigència, quan el seu titular torna a Espanya i estableix la seva residència normal en territori espanyol, que ha de ser reconeguda a efectes de prorrogar la vigència del permís espanyol que tenia, per a l'obtenció del qual va haver de superar les proves establertes, vigència que, si no es basa en la del permís estranger, no es podria actualitzar perquè estaria caducat. D'acord amb el que s'ha exposat, es considera que cal preveure aquest supòsit en el Reglament esmentat, i per això cal modificar l'apartat 3 de l'article 17 en el sentit d'admetre una nova excepció a la necessitat de superar les proves d'aptitud establertes per a l'obtenció d'un nou permís de conducció quan no pugui prorrogar la vigència de l'anterior caducat.